

O. Henry

ยอดนักเขียนเรื่องสั้น อเมริกัน

* สกนธ์ วีระเดชชาติ

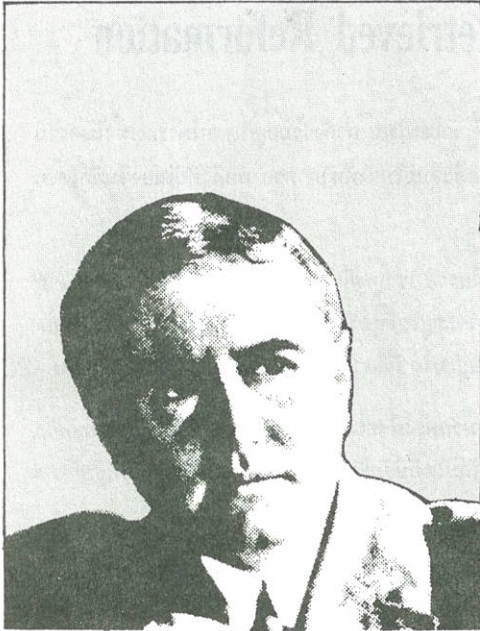
ในบรรดานักเขียนเรื่องสั้นชาวอเมริกันที่มีชื่อเสียงระดับแนวหน้าด้วยกันแล้ว O. Henry เป็นนักเขียนเรื่องสั้นชั้นนำผู้หนึ่งของอเมริกาในปลายศตวรรษที่ ๑๙ O. Henry เป็นนามปากกาส่วนชื่อจริงของเขาคือ William Sidney Porter เรื่องสั้นที่เขาเขียนส่วนใหญ่มักเป็นที่ประทับใจของผู้อ่านจำนวนมาก เขาเป็นผู้ทำให้เรื่องสั้นขายดิบขายดี ทั้งยังส่งอิทธิพลแก่นักเขียนเรื่องสั้นรุ่นหลังๆ เป็นอันมาก ทั้งในและนอกประเทศสหรัฐอเมริกา

O. Henry เป็นนักประพันธ์ที่เขียนหนังสือรวดเร็ว และมีการทบทวนแก้ไขบ่อยครั้ง ช่วงที่เขาเขียนชื่อโด่งดังสูงสุดในอาชีพนั้น เขาเขียนเรื่องสั้นประมาณสัปดาห์ละเรื่อง เขาเป็น

นักเล่านิทานที่เก่งกาจ สามารถทำให้เรื่องสั้นของเขาตื่นเต้นเร้าใจ แทรกด้วยอารมณ์ขัน ทำให้ผู้อ่านต้องอ่านอย่างใจจดใจจ่อ ตั้งแต่ต้นจนจบซึ่งเป็นการจับที่หุ้มนุ่มอย่างไม่คาดคิด เขามีความสนใจอย่างลึกซึ้งในชีวิตความเป็นอยู่ของคนและสถานที่ต่างๆ สามารถมองเห็นสิ่งต่างๆ อย่างทะลุปรุโปร่ง ด้วยความเห็นอกเห็นใจอย่างรวดเร็ว การดำเนินเรื่องของเขากลายเป็นไปอย่างกระฉับกระเฉงตั้งแต่ต้นจนจบ ทำให้ผู้อ่านเพลิดเพลินไม่รู้จักเบื่อ ในบรรดาเรื่องที่เขาเขียนที่ได้รับการรวมพิมพ์เป็นเล่มที่เลือกสรรแล้ว ที่เขาพึงพอใจที่สุดคือ ชุด The Complete Works of O. Henry ซึ่งรวมพิมพ์เป็น ๒ เล่มชุดในปี ๑๙๕๓

* อาจารย์ประจำคณะมนุษยศาสตร์ มหาวิทยาลัยธุรกิจบัณฑิตย์ : กศ.บ. มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ

ประวัติของวิลเลียม ซิดนีย์ พอร์ตเตอร์

William Sidney Porter เกิดที่เมือง Greensboro ในรัฐ North Carolina เมื่อวันที่ ๑๑ กันยายน ค.ศ. ๑๘๖๒ (พ.ศ. ๒๔๐๕) บิดาเป็นหมอ เขามีได้ร่ำเรียนจากสถาบันใดๆ อาศัยการฝึกหัดเรียนรู้จากร้านขายยาในท้องถิ่นเท่านั้น แล้วยังคิดเหล้าอีกด้วย เมื่อมารดาเสียชีวิตในปี ค.ศ. ๑๘๖๕ วิลเลียมกับน้องชายถูกส่งเข้าเรียนในโรงเรียนเอกชนเล็กๆ แห่งหนึ่งซึ่งญาติผู้หญิงของบิดาคนหนึ่งเป็นเจ้าของ เขาออกจากโรงเรียนเมื่ออายุ ๑๕ ปี และเขาทำงานในร้านขายยาของลุง งานนี้เป็นงานที่ทำให้เขารู้สึกว่าตนเองต่ำต้อยอย่างยิ่ง และเป็นงานที่น่าเบื่อหน่ายสำหรับเขา หลังจากนั้น ๕ ปี เขาได้ย้ายตามครอบครัวหนึ่งจากเมืองกรีนสโบโรไปยังฟาร์มเลี้ยงสัตว์แห่งหนึ่งในรัฐเท็กซัสและได้ไปอาศัยอยู่ที่เมือง Austin, Texas ที่นั่นเขาได้แต่งงาน และทำงานเป็นพนักงานประจำเคาน์เตอร์ มีหน้าที่รับจ่ายเงิน มีคนรู้จักมากและชื่อเสียงดี เขาได้ซื้อกิจการของ

หนังสือพิมพ์รายสัปดาห์ฉบับหนึ่ง หลังจากนั้นเคราะห์กรรมได้เริ่มกระหน่ำซ้ำเติมเข้ามาในชีวิตของเขา กล่าวคือ ภรรยาของเขาเริ่มเจ็บป่วยกระเสาะกระแสะและมีอาการทรุดหนักตลอดเวลา ลูกคนแรกที่เกิดมาก็เสียชีวิตตั้งแต่ยังเป็นทารก กิจการหนังสือพิมพ์ขาดทุนและมีที่ท่าจะไปไม่รอด และแล้วในปี ค.ศ. ๑๘๙๔ เขาถูกฟ้องร้องในข้อหาฉ้อโกงเงินของธนาคาร แม้ว่ามิตรสหายของเขาหลายคนเชื่อว่าเขাবริสุทธ์ก็ตาม แต่ในที่สุดเขาได้หนีประกันไปอยู่ประเทศฮอนดูรัส เขากลับมาอีกครั้งเมื่อได้ข่าวภรรยาป่วยหนัก และอยู่ดูแลภรรยาจนกระทั่งเธอเสียชีวิตในฤดูร้อนปี ค.ศ. ๑๘๙๗ หลังจากนั้นเขาถูกจับกุมและถูกคุมขังในทัณฑสถานแห่งหนึ่งในรัฐโอไฮโอ และที่นั่นเองเขาได้เริ่มงานเขียนของเขาอย่างจริงจัง

เขาได้รับอิสรภาพในปี ๑๙๐๐ เนื่องจากได้รับการลดหย่อนผ่อนโทษอย่างเต็มพิกัด ในฐานะเป็นผู้ต้องขังที่มีความประพฤติดีเยี่ยม หลังจากนั้นเขาได้เดินทางไปนคร New York City และที่นั่นเองเขาได้รับความนิยมนิยามอย่างใหญ่จากเรื่องสั้นจำนวนน้อยๆ เรื่องที่ได้รับการตีพิมพ์ภายใต้นามปากกา O. Henry กล่าวกันว่าเขาได้ชื่อนี้มาจากชื่อเจ้าหน้าที่คนหนึ่ง ในทัณฑสถานที่เขาต้องขัง เขาพยายามที่จะลืมความหลังในอดีตทั้งหมด สามปีก่อนถึงแก่กรรมเขาได้แต่งงานใหม่กับคนรักที่รู้จักกันมาตั้งแต่วัยเด็ก แต่เป็นการแต่งงานที่ไม่ราบรื่น เขาตายอย่างไร้ญาติขาดมิตร ด้วยโรคพิษสุราเรื้อรังในนคร New York City นั้นเอง ในปี ค.ศ. ๑๙๑๐

เรื่องสั้นที่จะนำมาเป็นตัวอย่างต่อไปนี้ มีลักษณะคล้ายคลึงกับประสบการณ์ในชีวิตของผู้เขียนเป็นอันมาก จนทำให้คาดเดาเป็นได้อย่างยิ่ง

ผลงานชิ้นสุดท้าย : A Retrieved Reformation

ณ แผนกรองเท้าของทัศนสถานที่เขาต้องขังอยู่ จิมมี วาเลนไทน์ กำลังวิ่งอยู่กับงานทำรองเท้าในความรับผิดชอบของเขา เจ้าพนักงานทัศนสถานคนหนึ่งเข้ามาเบิกตัวจิมมีไปยังที่ทำการของพัสดิ ที่นั่นเองจิมมีก็ได้รับมอบหนังสือสำคัญ คือ คำสั่งปลดปล่อยเขาให้เป็นอิสระภาพ

จิมมี รับหนังสือเอกสารฉบับนั้นมาอย่างไม่รู้สีกินดิ้นร้าย เขาถูกพิพากษาคด้วยโทษจำคุกเป็นเวลา ๕ ปี เขาเข้ามาอยู่ในที่คุมขังเป็นเวลา ๑๐ เดือนเต็ม แต่เขาคาดว่าจะอยู่ในที่คุมขังเพียง ๓ เดือนเท่านั้น จิมมี วาเลนไทน์ มีมิตรสหายมากมาย ภายนอกเรือนจำใครก็ตามที่มีเพื่อนฝูงมาก ก็คิดว่าคงจะไม่ต้องถูกคุมขังเป็นเวลานาน

‘วาเลนไทน์’ พัสติกล่าวกับเขา ‘แกจะถูกปล่อย พันโทวันพรุ่งนี้ตอนเช้า นี่เป็นโอกาสของแกแล้วที่จะกลับเนื้อกลับตัวเสียใหม่ เป็นพลเมืองดี เป็นลูกผู้ชายที่แท้จริง แกมิได้มีนิสัยชั่วร้ายโดยสิ้นดานเลยนะ เลิกเสียที่การเที่ยววัดเซฟของชาวบ้านแล้วดำรงชีวิตด้วยอาชีพที่สุจริต’

‘ผมหรือครับ’ จิมมีพูดทำสีหน้าประหลาดใจ ‘ผมไม่เคยเที่ยววัดเซฟใครเลยในชีวิต สาบานได้เลยครับ’

‘เออาละ’ พัสติพูดพลางหัวเราะ ‘ไม่เคยนะ แล้วคอยดูไปแล้วกัน ทำไมแกจึงต้องโทษฐานจัดเซฟ ที่เมืองสปริงฟิลด์ ละ? หรือว่าแกไม่ต้องการบอกต่อนั้นว่าแกอยู่ไหน ไช้ไหม? บางทีอาจเป็นเพราะต่อนั้นแกอยู่กับสุภาพสตรีคนหนึ่ง และแกไม่ต้องการจะเปิดเผยชื่อของหล่อนหรือเปล่า? หรือเพราะว่าผู้พิพากษาไม่ชอบหน้าแก? พวกแกนี่ ตะเถาเดียวกันทั้งนั้น คือ ไม่ยอมรับผิดชอบว่าต้องถูกตัดสินจำคุกเพราะไปจัดเซฟเขามา’

‘ผมหรือครับ’ จิมมีพูดพลางดีหน้าเขื่อเหมือนเดิม ‘ผมไม่เคยไปเมืองสปริงฟิลด์เลยในชีวิต’

‘เอาตัวมันออกไป’ พัสติร้องสั่งผู้คุม ‘จัดเสื้อผ้า และสิ่งของที่จำเป็นสำหรับผู้พันโทให้พร้อม แล้วเอาตัวมาพบฉันอีกครั้งพรุ่งนี้เช้าเวลา ๙ นาฬิกา และแก วาเลนไทน์ จำค่าเดือนของฉันไว้ให้ดี’

เวลา ๙ นาฬิกา ๑๕ นาที ของวันรุ่งขึ้น จิมมี มายืนอยู่ในสำนักงานที่ทำการของเรือนจำอีกครั้งหนึ่ง เขามีเสื้อผ้าชุดใหม่ รองเท้าคู่ใหม่ ที่มีขนาดและกัดเท้าเขาเวลาเดิน เขาได้รับเงินอีก ๕ ดอลลาร์ เงินจำนวน ๕ เหรียญนี้หรือ ที่จะช่วยให้เขาดำรงชีวิตในอาชีพสุจริตและเป็นคนที่ดีกว่าเดิม

พัสติเรือนจำยื่นมือมาให้เขาจับ นั่นคือวันสุดท้าย ของชีวิตในเรือนจำสำหรับนักโทษชาย จิมมี วาเลนไทน์ น.ช. ๙๓๖๒ เขาเดินทางออกไปสู่อิสรภาพท่ามกลางอุณหภูมิต่ำของแสงแดดยามเช้า

เขาไม่ได้ยินเสียงเพลงไพเราะจากนกร้อง หรือชมความเขียวขจีของต้นไม้ หรือสูดกลิ่นหอมของดอกไม้บานาชนิดแต่ประการใด เขาตรงไปยังร้านอาหารแห่งหนึ่ง ที่นั่นเขาลืมรสอาหารและความสุขสบายที่ได้รับอิสรภาพ เขากินอาหารอย่างเอร็ดอร่อยหลังจากนั้นก็ไปที่สถานีรถไฟ เขาให้ทานคนตาบอดคนหนึ่งที่นั่งขอทานอยู่ที่นั่นแล้วจึงขึ้นรถไฟ

สามชั่วโมงต่อมา เขาลงจากรถไฟที่เมืองเล็กๆ แห่งหนึ่ง ที่นั่นเขาแวะร้านอาหารของไมค์ โดลัน

ไมล์ โคลัน อยู่ที่นี่คนเดียว หลังจากจับมือทักทายกันแล้ว ไมค์พูดว่า

“ฉันเสียใจที่เราไม่สามารถจัดการให้ได้เร็วกว่านี้นะ จิมมี เพื่อนยาก แต่มันมีคิเซฟที่เมืองสปริงฟิลด์นั่นด้วย มันไม่ง่ายเลย เป็นไง สบายดีหรือ?”

เขาเดินขึ้นไป และเปิดประตูห้องหลังบ้าน ของทุกอย่างอยู่เรียบร้อยเหมือนเมื่อเขาจากไป เขาถูกจับที่นั่นเมื่อครั้งต้องโทษคราวนั้น ผ่าผืนเล็กๆ ยังตกอยู่บนพื้น เป็นเศษผ้าที่ฉีกขาดจากเสื้อของตำรวจคนหนึ่ง ขณะที่จิมมีพยายามต่อสู้เพื่อให้ออกจากการจับกุม

มีเตียงๆ หนึ่งวางชิดติดกำแพง จิมมีลากมันมากลางห้อง กำแพงหลังเตียงนั้นก็เหมือนๆ กำแพงทั่วไป แต่จิมมีได้พบฝาปิดเปิดได้บนกำแพงส่วนนั้น จากช่องนั้นเขาดึงท๊อบหนึ่งที่มีฝุ่นเกาะเต็มออกมา เขาเปิดท๊อบและมองดูเครื่องมือที่บรรจุอยู่ เป็นเครื่องมือพิเศษสำหรับเจาะเปิดตู้เซฟ เขามองดูมันอย่างรักใคร่ มันเป็นเครื่อง- มือที่วิเศษสุดไม่มีอะไรเทียบทานได้ ทุกอย่างครบสูตรเรียบร้อยสมบูรณ์แบบ ที่จำเป็นสำหรับใช้งานมันทำจากวัสดุพิเศษมีขนาดและรูปร่างพอเหมาะพอดี จิมมีได้ออกแบบและวางแผนการด้วยตนเอง เขาจึงรู้สึกภาคภูมิใจกับมันเป็นอย่างยิ่ง

เขาต้องใช้จ่ายเงินไปเพื่อจะได้เครื่องมือพิเศษนี้มาเป็นเงินถึง ๔๐๐ ดอลลาร์โดยส่งทำที่...สถานที่ซึ่งรับทำเครื่องมือลับเฉพาะชนิดนี้สำหรับนักเจาะเซฟโดยเฉพาะครึ่งชั่วโมงต่อมาจิมมีลงไปยังล่างและเดินผ่านห้องอาหารคราวนี้เขาใส่เสื้อผ้าน่าดูดี เรียบร้อยรัดกุม เขาถือท๊อบใบนั้นหลังจากทำความสะอาดเป็นอย่างดี

“นายมีแผนการอะไรหรือเปล่า” ไมค์ โคลันถาม “ผมรี?” จิมมีถาม ทำหน้าประหลาดใจ

“ผมไม่เข้าใจ ผมทำงานกับบริษัททำขนมที่มีชื่อเสียงแห่งหนึ่งในนิวยอร์ก และผมขายขนมปัง และเค้ก ที่ดีที่สุดในประเทศ” ไมค์ รู้สึกสนุกสนานอย่างยิ่งเมื่อได้ยินคำเหล่านี้ กระทั่งจิมมีต้องนั่งลงและร่วมดื่มกับเขา จิมมีสั่งนมมาดื่ม เขาไม่เคยดื่มเครื่องดื่มที่มีรสมันเมาประเภทใดเลย

สัปดาห์หนึ่งผ่านไป หลังจากที น.ช. วาเลนไทน์ เลขประจำตัว ๔๗๖๒ ได้รับการปลดปล่อยจากเรือนจำปรากฏว่าตู้เซฟแห่งหนึ่งในเมืองริชมอนด์ รัฐอินดีแอนาถูกมือคิเซฟเจาะเปิดออกได้เงินไป ๔๐๐ ดอลลาร์ จนบัดนี้ยังไม่มีใครทราบว่ามีผู้ร้ายรายนี้เป็นใคร

สองสัปดาห์ต่อจากนั้น เซฟที่เมืองโลแกนสปอร์ตถูกเจาะ คราวนี้เป็นเซฟชนิดออกใหม่ ทำขึ้นเป็นพิเศษ ซึ่งเป็นที่เล้าขานกันว่ามันแข็งแรงชนิดที่จะไม่มีผู้ร้ายรายใดสามารถเจาะมันได้ แต่ก็มีมือคิเซฟได้สำเร็จได้เงินไป ๑,๕๐๐ ดอลลาร์

ตู้เซฟแห่งหนึ่งในเมืองเจฟเฟอร์สัน ซิตี้ ก็ถูกเปิดอีก คราวนี้สูญเงินไปถึง ๕,๐๐๐ ดอลลาร์ ความสูญเสียครั้งนั้นนับว่าเป็นจำนวนมหาศาลในขณะนั้น เบน ไพรซ์เป็นนายตำรวจผู้ได้รับมอบหมายให้สืบสวนจับกุมผู้ร้ายในคดีสำคัญนี้ และเขาก็เริ่มดำเนินการทันที

เขาเดินทางไปยังเมืองริชมอนด์ รัฐอินดีแอนา แล้วเลยไปเมืองโลแกนสปอร์ตเพื่อตรวจสอบการจับแะเซฟว่ามีลักษณะอย่างไร มีผู้ใดยื่นเขากล่าวว่า “ฉันกลายใจได้แล้ว จิมมี วาเลนไทน์ เริ่มลงมือของเขาอีกแล้ว ดูฝีมือการ

เปิดเซฟในนี้ทุกอย่างประณีต เรียบร้อย และง่ายดาย เขาคนเดียวเท่านั้นที่มีเครื่องมือชนิดนี้ และเป็นคนเดียวที่รู้จักใช้อย่างมีฝีมือ ไขแล้วฉันท้องการตัว นายวาเลนไทน์ ถ้าเขาไปถึงเรือนจำคราวต่อไปละก็ เขาจะต้องอยู่ที่นั่นจนวินาทีสุดท้ายแน่นอน"

เบน ไพรซ์ รู้ว่าจิมมีทำงานอย่างไร จิมมีจะทำงานระหว่างเมืองหนึ่งกับอีกเมืองหนึ่งที่อยู่ห่างกันออกไป เขาทำงานคนเดียวเสมอ และออกจากที่เกิดเหตุโดยเร็วที่สุด เขาชอบอยู่กับพวกคนชั้นสูงที่เป็นพวกผู้ดี เพราะเหตุดังกล่าวจึงไม่เป็นการง่ายเลยที่จะได้ตัว มร. วาเลนไทน์

บ่ายวันหนึ่ง จิมมี วาเลนไทน์ ได้เดินทางมาถึงเมืองเล็กๆ แห่งหนึ่งชื่อเมืองเอลมอร์พร้อมด้วยหีบเครื่องมือของเขา จิมมี ซึ่งเคยอยู่ในวัยหนุ่มคล้ายๆ นักศึกษาในวิทยาลัย กำลังเดินตามถนนไปสู่โรงแรม

สตรีสาวคนหนึ่งเดินข้ามถนนไป และเดินสวนทางกับเขาตรงมุมถนนแล้วเดินเข้าประตูไป เหนือประตูมีป้ายบอกว่า "ธนาคารเอลมอร์" จิมมี วาเลนไทน์ มองสบตาหล่อนเขาสลึมทุกสิ่งทุกอย่าง สลึมสภาพของตัวเองว่าเป็นใคร เขากลายเป็นบุคคลอีกคนหนึ่ง หล่อนเบือนหน้าหนี ใบหน้าเป็นสีชมพู ชายหนุ่มลักษณะท่าทางด้อย่างจิมมี ไม่มีปรากฏบ่อยนักในเมืองเอลมอร์

จิมมี มองเห็นเด็กชายคนหนึ่งอยู่ไกลประตูธนาคาร เขาเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับเมืองนี้สักครู่หนึ่งหญิงสาวกลับออกมา และเดินเลยไป หล่อนแสวงทำเป็นไม่เห็นจิมมีขณะที่เดินผ่านเขา

"หญิงสาวคนนี้ คือ พอลลี่ ซิมป์สันใช่ไหม?" จิมมีถาม

"ไม่ใช่ครับ" เด็กชายตอบ "เธอคือ แอนนาเบล แอดัมส์ คุณพ่อของเธอเป็นเจ้าของธนาคารนี้"

จิมมีกลับไปทีโรงแรม เขาแจ้งกับทางโรงแรมว่า เขาชื่อ ราล์ฟ ดี. สเปนเซอร์ เขาได้ห้องพักห้องหนึ่งที่นั่น เขาบอกเจ้าหน้าที่ของโรงแรมว่าเขามาที่เมืองเอลมอร์นี้เพื่อทำธุรกิจ เขาถามว่าธุรกิจทำนองเท่าในเมืองนี้เป็นอย่างไรบ้าง และมีร้านรองเท้าดี ๆ อยู่บ้างหรือไม่? ชายคนนั้นพิจารณาเครื่องแต่งกายและกิริยาท่าทางของจิมมีแล้วรู้สึกว่าเป็นคนดี เขามีความสบายใจที่ได้สนทนาด้วย

"ใช่ครับ เมืองเอลมอร์ยังต้องมีร้านขายรองเท้าที่ดีๆ สักแห่งหนึ่ง ไม่มีร้านใดที่ขายแต่รองเท้าอย่างเดียวเลย ปกติเมืองนี้มีรองเท้าขายในร้านใหญ่ๆ ที่ขายของอื่นๆ ด้วย" ธุรกิจทุกชนิดดำเนินไปด้วยดีในเมืองเอลมอร์ เขาหวังว่า มร. สเปนเซอร์ จะตัดสินใจทำธุรกิจของเขาที่นี่ เมืองนี้เป็นเมืองที่น่าอยู่ ผู้คนล้วนเป็นกันเองและเป็นมิตรดี

มร. สเปนเซอร์ ก็บอกว่า เขาจะอยู่ในเมืองนี้สักสองสามวัน เพื่อเรียนรู้และมองหาทำเล เมื่อเจ้าหน้าที่เสนอตัวขอถือหีบให้เขา เขามองว่าไม่เป็นไร เขาก็เอ็งได้ เขาไม่ต้องการให้เด็กรับใช้และต้องหีบของเขา มันหนักมาก

มร. ราล์ฟ สเปนเซอร์ พักอยู่ที่เมืองเอลมอร์ต่อไป เขาเริ่มกิจการร้านขายรองเท้าและธุรกิจของเขาดำเนินไปด้วยดี เขาผูกมิตรกับผู้คนหลายๆ คนและปรารถนาแห่งหัวใจของเขาที่ประสบความสำเร็จด้วย เขาได้พบ แอนนาเบล แอดัมส์ เขารู้สึกนิยมชมชอบเธอยิ่งขึ้นๆ ทุกวัน

ในวันสิ้นปีนั้นเอง ทุกคนในเมืองเอลมอร์ ต่างก็ชอบ มร. ราล์ฟ สเปนเซอร์ขายรองเท้าของเขาเจริญรุ่งเรืองมาก และเขากับแอนนาเบล แอดัมส์ ก็มีกำหนดจะเข้าพิธีแต่งงานกันในอีกสองสัปดาห์ข้างหน้า มร. แอดัมส์ นายธนาคารประจำเมืองเล็กๆ แห่งนี้ก็ชอบ มร. สเปนเซอร์ แอนนาเบลก็มีความรักและภาคภูมิใจในตัวชายคนรักของเธอเป็นอย่างยิ่ง ดูเหมือนว่าเขาจะได้เป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวแอดัมส์ไปแล้ว

วันหนึ่ง จิมมี นั่งลงในห้องพักของเขา และเขียนจดหมายฉบับหนึ่งถึงเพื่อนเก่าใจความมีดังนี้

ฉันต้องการให้นางมาพบฉัน ที่ร้านของซัลลิแวนส์ปลาห์หน้า
ตอนเย็นของวันที่ 10 ฉันต้องการมอบเครื่องมือของฉันให้นาง ฉัน
รู้ว่านางจะยินดีมากที่จะรับมันไว้ นางรู้ไว้ด้วยว่าจะหาซื้อมันไม่ได้
ด้วยเงิน 1,000 ดอลลาร์แน่นอน ฉันเลิกงานเก่า...ล้างมือจากมัน
มาปีหนึ่งแล้ว ตอนนี้นั้นเปิดร้านอย่างดี มีชีวิตด้วยอาชีพสุขุขิธ และ
ฉันกำลังจะแต่งงานกับสตรีที่พิเศษที่สุดในโลกในอีกสองสัปดาห์ที่จะ
ถึงนี้ ชีวิตเรามีอยู่เพียงครึ่งเดียว ฉันไม่ขอเอาต้องเงินของคนอื่นอีก
เป็นอันขาด หลังจากแต่งงานแล้วฉันตั้งใจว่าจะเดินทางไปภาค
ตะวันตก ที่นั่นจะไม่มีใครรู้จักฉันในครอบครัวของมนุษย์คนเก่า ฉันบอก
นางได้อ่างด้วยว่า เธอเป็นสตรีที่พิเศษที่สุด และเธอไว้วางใจฉัน

จากเพื่อนเก่า

จิมมี

คืนวันหนึ่งเป็นคืนวันจันทร์หลังจากจิมมีได้ส่งจดหมายถึงเพื่อนไปแล้ว เบน ไพรซ์ก็ได้เดินทางมาถึงเมือง
เอลมอร์อย่างเงียบๆ เขาเคลื่อนไหวอย่างระมัดระวังและไม่กระโดดกระดากตามวิสัยของเขา เขาได้ทราบทุกสิ่ง
ทุกอย่างที่ต้องการจะรู้ วันนั้นเขายืนอยู่ในร้านแห่งหนึ่ง เขาเฝ้าดู มร. ราล์ฟ สเปนเซอร์เดินผ่านไป

“จะแต่งตั้งงานกับลูกสาวนายธนาคารเขียวหรือ จิมมี” เบน พุดกับตัวเอง

“ฉันว่ามันจะไม่แน่เสียแล้วละ งานนี้” เข้าวินรุ่งขึ้น จิมมีไปที่บ้านของครอบครัวแอดัมส์ เขากำลังจะไปยัง
เมืองไกลเคียงวันนั้นเพื่อซื้อเครื่องแต่งตัวชุดใหม่สำหรับการแต่งงาน เขาตั้งใจว่าจะซื้อของขวัญให้แก่แอนนา -

เบลด้วย มันจะเป็นการเดินทางออกจากเมืองเอลมอร์ที่วุ่นวายของเขา มันเป็นเวลาล่องลอยไปกว่ามีเศษแล้วตั้งแต่เขาวางมือจากการขโมยเจาะเซฟ

สมาชิกในครอบครัวแอดัมส์ เกือบทุกคนได้ไปที่ธนาคารเข้าวันนั้นซึ่งได้แก่ มร. แอดัมส์, แอนนาเบล, จิมมี และพี่สาวของแอนนาเบลที่แต่งงานแล้ว มีลูกสาวเล็กๆ สองคน คนที่มีอายุ ๔ ขวบ คนน้องอายุ ๕ ขวบ พวกเขาผ่านไปทางโรงแรมที่จิมมีพัก และจิมมีวิ่งขึ้นไปบนห้องและนำเอาทิบเขาลงมาด้วย จากนั้นทุกคนก็เดินทางไปที่ธนาคาร

ทุกคนเข้าไปข้างใน จิมมีก็เข้าไปด้วย เพราะเขาได้กลายเป็นสมาชิกคนหนึ่งในครอบครัวไปแล้ว ทุกคนในธนาคารมีความยินดีที่จะได้เห็นชายหนุ่มหน้าตาดี ที่กำลังจะแต่งงานกับแอนนาเบล พ่อจิมมีวางทิบในมือลง แอนนาเบลก็หยิบหมวกของจิมมีมาสวม หัวเราะพลางเอื้อมมือจับทิบใบนั้นยกขึ้น "หน้าตาฉันเป็นไงบ้าง แบบนี้" หล่อนถาม "โอ ราล์ฟ ทิบใบนี้หนักจริงๆ สงสัยว่ามีทองอยู่เต็มนะ"

"มันใส่ของที่ฉันไม่ต้องการไว้ในร้านขงฉันอีกแล้ว" จิมมีพูด "ฉันจะเอามันไปที่เมืองแห่งหนึ่ง ไปยังที่อยู่เดิมของมัน มันถูกกว่าที่จะส่งไปทางพัสดุภัณฑ์ ฉันกำลังจะเป็นผู้ชายที่มีครอบครัว ต้องรู้จักเป็นคนใช้เงินอย่างประหยัด"

ธนาคารเอลมอร์ มีตู้เซฟใบใหม่ มร. แอดัมส์ ภาคภูมิใจเซฟใบนี้ยิ่งนัก และต้องการจะอวดแก่ทุกๆ คน มันมีขนาดใหญ่เท่ากับห้องเล็กๆ ห้องหนึ่งและมีประตูที่ทำขึ้นเป็นพิเศษ การปิดเปิดบังคับด้วยนาฬิกา โดยเฉพาะธนาคารจะตั้งนาฬิกากำหนดเวลาเปิดตู้เซฟเอาไว้ล่วงหน้า ซึ่งนอกจากเวลาที่กำหนดไว้นั้นจะไม่มีใครสามารถเปิดเซฟนี้ได้เลย แม้แต่นายธนาคารเอง เขาได้อธิบายเรื่องนี้แก่ มร. สเปนเซอร์ ว่าที่ลูกเขย มร. สเปนเซอร์มีที่ทำงานตามมารยาทต่างๆ ที่ไม่เข้าใจอะไรนัก เด็กหญิงเล็กๆ สองพี่น้อง เมย์ และอากาห์ ตื่นเต้นกับประตูบานใหญ่ที่หนักและเป็นเงาแวบ ตลอดส่วนอื่นๆ ทั้งหมดอยู่ที่ตรงหน้า

ในขณะที่ทุกคนกำลังวุ่นอยู่กับเรื่องดังกล่าวนี้ เบน ไพรซ์เข้ามาในธนาคารอย่างเงียบๆ และมองไปรอบตัว เขาบอกชายหนุ่มพนักงานที่นั่นว่าเขาไม่มีธุระกับธนาคาร แต่มาขอพบผู้ชายคนหนึ่ง

ทันใดนั้นก็มียเสียงร้องของสตรีเป็นมารดาดังขึ้น ทุกคนลืมไม่ได้ดูเด็กทั้งสองที่กำลังซุกซน เมย์ เด็กหญิงวัย ๔ ขวบผู้ที่ได้เปิดประตูเซฟขังเด็กหญิงอากาห์ ผู้น้องเป็นการล้อเล่น แต่ประตูเซฟปิดสนิทแน่น นายธนาคารผู้เฒ่าพยายามเปิดประตูเซฟ เขาพยายามอดูสิ่งที่ประตูสุดแรง

"ประตูไม่สามารถเปิดได้" เขาร้องออกมาอย่างสิ้นเรี่ยวแรง

"และนาฬิกา...ฉันยังไม่ได้ตั้งเวลาไว้เลย" มารดาของอากาห์ เริ่มส่งเสียงร้องโหยหวนอีกครั้งหนึ่ง

"เจียนเถอะ" มร. แอดัมส์ร้อง พลังมือที่สิ้นระรัว

"ทุกคนเจียนสักครู่เถอะ" "อากาห์" เขาร้องเรียกเสียงดังที่ตู้เซฟ

"ฟังนะ นีตาพูด" ทุกคนได้ยินเสียงเล็กๆ เป็นเสียงของเด็กหญิงแต่ไม่ลู่ชัดเจนนัก เสียงของเด็กหญิงที่กำลังตกใจสุดขีดที่ถูกขังอยู่ในความมืดในตู้เซฟ

“โอ้ ลูกของแม่” มารดาของเธอร้อง “ลูกของฉันท้องตายเพราะความกลัว
เปิดประตูซิ พังมันเลย! พวกผู้ชายทั้งหลายยืนเฉยอยู่ทำไม ทำอะไรสักอย่างซิ”

“เราไม่สามารถหาใครที่จะเปิดเชฟนี้ได้ นอกจากจะต้องไปยังเมืองหนึ่ง” มร. แอดัมส์พูดเสียงลั่น

“คุณพระช่วยนี่เราจะทำอย่างไรดี คุณสเปนเซอร์? เด็กคนนั้น คงมีชีวิตอยู่ได้ไม่นานข้างในนั้น อากาศคงมี
ไม่พอ และแกจะตายเพราะความตกใจกลัวด้วย”

หญิงผู้เป็นมารดาของอากาธา เริ่มร้องไห้อย่างเสียดสีอีกครั้ง หล่อนรำมือทั้งสองทาบที่ประตูเชฟ แอนนาเบล
หันมามองจิมมี่ นัยน์ตากกลมโตของหล่อนเต็มไปด้วยความเจ็บปวด แต่ยังแฝงความหวังอยู่ในนั้น ผู้หญิงมักจะคิด
ว่าผู้ชายที่เธอรักนั้นคงจะสามารถทำอะไรบางอย่างได้

“เธอพอจะจัดการอะไรสักอย่างไม่ได้หรือคะ ราล์ฟ? ลองหน่อยซิคะ”

เขามองหล่อนด้วยสายตาประหลาด ยิ้มอ่อนโยนปรากฏบนริมฝีปากและสายตา

“แอนนาเบล” เขาพูด “ขอดอกไม้ที่เธอประดับอยู่ให้ผมได้ไหม?” หล่อนแทบไม่เชื่อในสิ่งที่ได้ยิน แต่ก็หยิบ
ดอกไม้ชิ้นหนึ่งในมือเขา จิมมี่รับดอกไม้มาใส่ไว้ในกระเป๋าสี้อย่างดี อย่างแน่วแน่จะไม่ทำมันหาย เขาถอดเสื้อ
นอกออก ในกิริยาเช่นนั้น ราล์ฟ ดี. สเปนเซอร์ก็หายไปทันที และมี จิมมี่ วาเลนไทน์ เข้ามาแทนที่

“ทุกคนออกไปจากเชฟใบนั้นให้หมด” เขาร้องสั่ง เขายกมือขึ้นวางบนโต๊ะ เปิดมันออก จากนั้นเขาลืมทุกสิ่ง
ทุกอย่างว่าได้อะไร หรือมีใครอยู่ตรงนั้นบ้าง เขาวางเครื่องมือที่วางไว้บนโต๊ะและประกอบมันเข้าอย่าง
รวดเร็ว ทุกคนต่างจ้องดูการกระทำของเขาเหมือนถูกสาป เขาใช้เวลาไม่ถึง ๑๐ นาที...เร็วกว่าทุกๆ ครั้งที่เขา
เคยทำมาแต่ก่อน เขาก็ทำการเจาะเชฟใบนั้นเปิดออกได้ อากาธา ถูกส่งไปอยู่ในอ้อมแขนของผู้เป็นมารดา

จิมมี่ วาเลนไทน์ สวมเสื้อนอกของเขา หยิบดอกไม้และเดินออกไปที่ประตูด้านหน้า เขาได้ยินเสียงร้องเรียก
ตามหลังเขา

“ราล์ฟคะ” แต่เขาก็ไม่ได้หยุด

ชายร่างใหญ่คนหนึ่งยืนอยู่ที่ประตู

“สวัสดี เบน” จิมมี่พูด รอยยิ้มประหลาดยังปรากฏอยู่

“ในที่สุดคุณก็มาจนได้ซิเนะ เราไปกันเถอะ อะไรจะเกิดก็ต้องเกิด ผมไม่สนใจอะไรอีกแล้ว”

แต่ทันใดนั้น เบน ไพรซ์ แสดงอาการที่ประหลาดยิ่งอย่างไม่มีใครคาดฝัน

“ผมว่าคุณเข้าใจผิดเสียแล้วละ คุณสเปนเซอร์” เขาพูด

“ผมคิดว่า ผมไม่เคยรู้จักคุณมาก่อนเลยนะครับ” ว่าแล้ว เบน ไพรซ์ ก็หันหลังกลับเดินออกไปจากที่นั่น
และหายไปตามถนนใหญ่ □□

Bibliography

Camberlain, Elinor. O. Henry's American Scenes. A Ladder Edition Bangkok : Daungkamol, 1987.

The Encyclopedia Americana. International Edition, Vol. 14 1977 p. 107

ชมโบราณสถานอย่างรู้คุณค่า

บันทึกไว้ พร้อมทั้งควรแสวงหาความรู้เพิ่มเติมเพื่อประดับสติปัญญาของตนเอง ซึ่งจะเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้การชมโบราณสถานนี้มีคุณค่า และการชมโบราณสถานจะเพิ่มคุณค่าเป็นทวีคูณ ถ้านักท่องเที่ยวได้เผยแพร่ความรู้ที่ได้มาของตนให้คนรอบข้างได้รับรู้ การเที่ยวชมโบราณสถานอย่างถูกวิธีรู้คุณค่าตามที่กล่าวมาทั้งหมดนี้ เป็นสิ่งที่นักท่องเที่ยวที่ไปเที่ยวชมโบราณสถานทุกคนควรทำ และ สิ่งต่าง ๆ เหล่านี้ไม่ใช่เรื่อง

ที่เลือบ่ากว่าแรงที่จะทำได้ ด้วยเหตุที่โบราณสถานเป็นมรดกทางวัฒนธรรม ที่แสดงถึงความเป็นชาติ ให้ปรากฏชัดแจ้งออกมา แสดงถึงภูมิปัญญาของบรรพชน รวมไปถึงความเป็นชาติที่เก่าแก่ยาวนาน อีกทั้งยังมีความสำคัญในฐานะเป็นปัจจัยสำคัญในการหล่อหลอมให้คนในชาติเกิดความรักสามัคคีเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันอีกด้วย

บรรณานุกรม

คณะกรรมการสิ่งแวดล้อมแห่งชาติ, สำนักงาน การพัฒนาการอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมศิลปกรรม พิมพ์ครั้งที่ ๒
กรุงเทพ โรงพิมพ์การศาสนา ๒๕๓๐

ศิลปากร, กรม ทฤษฎีและแนวปฏิบัติการอนุรักษ์อนุสรณ์สถานและแหล่งโบราณคดี กรุงเทพ หิรัญพัฒน์
๒๕๓๓